

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا! أَوْفُوا بِالْعُقُودِ. أَحَلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةَ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحَلِّي الصَّيْدِ
وَ أَنْتُمْ حُرْمٌ ۖ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ (1)

ای آنانکه ایمان آورده اید! وفا کنید به عهد ها! حلال کرده شد برای شما چهارپایان از قسم
انعام (گوسفند، گاو و گوساله، شتر و بز و آهو) مگر آنچه خوانده می شود بر شما غیر
حلال کننده در شکار کردن و هستید شما در حالت احرام. هر آئینه خدا حکم می کند آنچه می
خواهد. (1)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْلُوا شَعْيًا ۖ بَرَّ اللَّهُ وَ لَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَ لَا الْهَدْيَ وَ لَا الْقَلْبَ ۖ ائِدْ وَ لَا
ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَ رِضْوَانًا ۖ وَ إِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا ۖ وَ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ
شَنَّانُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا ۖ وَ تَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَ التَّقْوَىٰ ۖ وَ لَا
تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ ۖ وَ اتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (2)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نکنید حلال (حرمت شکنی) علائم خدا را و نه ماه حرام را و نه
قربانی را و نه آنچه در گردن او قلاده می اندازند و نه قصد کننده گان بیت الحرام را، می
طلبند فضلی از پروردگار خویش و خوشنودی. و چون احرام کشادید پس شکار کنید. و نه
کند و ادار شما را نفرت قومی آنکه باز داشتند شما را از مسجد حرام آنکه تجاوز کنید. و با
یکدیگر مدد کنید بر نیکوکاری و پرهیزگاری و نه کنید با یکدیگر مدد بر گناه و تجاوز. و
بپرهیزید از (خشم) خدا؛ هر آئینه است خدا سخت در عقوبت کردن. (2)

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَ الدَّمُ وَ لَحْمُ الْخَنزِيرِ وَ مَا ءَاهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ وَ الْمُنْخَنَفَةُ وَ الْمَوْفُودَةُ وَ
الْمُتَرَدِّيةُ وَ النَّطِيحَةُ وَ مَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَ مَا ذَبَحَ عَلَى النَّصَبِ وَ أَن تَسْتَفْسِمُوا
بِالْأَزْلَمِ ۖ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ ۖ يَوْمَ يَنسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن دِينِكُمْ فَلَا تَحْشَوْهُمْ ۖ وَ أَحْشَوْنِ ۖ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ
دِينَكُمْ وَ أَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَ رَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ
لِّإِثْمِهِ ۖ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (3)

حرام کرده شده بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه (به وقت ذبح) برده شود به
غیر نام خدا به او و آنچه خفه کرده شده باشد و آنچه به زدن مرده باشد و آنچه به افتادن از
جای بلند مرده باشد و آنچه به شاخ زدن مرده باشد و آنچه حیوان درنده خورده باشد مگر
آنکه ذبح کرده باشید و آنچه ذبح شده باشد به نام بت ها و آنکه طلب کنید معرفت قسمت خود
به تیر های فال. این همه سرکشی قصدی و گناهان بزرگ اند. امروز نا امید شدند آنانکه
نامعتقد شدند از دین شما پس نترسید از ایشان و بترسید از من. امروز کامل کردم برای شما
دین شما را و تمام کردم بر شما نعمت خود را و اختیار کردم برای شما اسلام را دین. پس
هرکه ناچار شود در گرسنگی غیر مائل برای گناهی، پس هر آئینه خدا است آمرزنده، با
رحم. (3)

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أَحَلَّ لَهُمْ صلى قُلْ أَحَلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ ۖ وَ مَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلَّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا
عَلَّمَكُمُ اللَّهُ صلى فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَ اذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ صلى وَ اتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ
(4)

می پرسند ترا چیست آنچه که حلال شده برای ایشان؟ بگو: حلال کرده شده برای شما پاکیزه
ها و آنچه آموخته باشید از حیوانات شکاری تعلیم دهنده گان می آموزید ایشان را از آنچه
آموخته است شما را خدا؛ پس بخورید از آنچه نگاه داشتند برای شما و یاد کنید نام خدا را بر
آن؛ و بپرهیزید از (خشم) خدا. هر آئینه خدا است سریع در حساب گرفتن. (4)

الْيَوْمَ أَحَلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ صلى وَ طَعَامَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ لَكُمْ وَ طَعَامَكُمْ حَلَّ لَهُمْ صلى وَ
الْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ الْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
مُحْصِنِينَ غَيْرِ مُسَفِّحِينَ وَ لَا مُتَّخِذِي - أَخْدَانٍ صلى وَ مَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَ هُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ (5)

امروز حلال کرده شد برای شما پاکیزه ها؛ و غذای آنانکه داده شده اند کتاب را حلال است
برای شما و غذای شما حلال است برای ایشان؛ و زنان پاک دامن از زنان مؤمن و زنان
پاک دامن از آنانکه داده شده اند کتاب را از پیش شما وقتیکه بدهید ایشان را مهر ایشان را
عفت طلب کنان بدون زنا کاری و نه گیرنده گان رفیقه ها. و کسی که نامعتقد می شود به
ایمان پس به یقین نابود شد عمل او و او در آخرت از زیان رسیده گان است. (5)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَ أَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَ امْسَحُوا
بِرُءُوسِكُمْ وَ أَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ ۚ وَ إِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا ۚ وَ إِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى - أَوْ عَلَى سَفَرٍ
أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا
بِوُجُوهِكُمْ وَ أَيْدِيكُمْ مِنْهُ ۚ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَ لَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَ لِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ
عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (6)

ای آنانکه ایمان آورده اید! وقتیکه ایستادید به سوی نماز پس بشوئید روی های خود را و
دست های خود تا آرنج ها و مسح کنید سر های خود را و پا های خود را تا بجلک ها. و
اگر هستید در حالت جنابت پس پاک بسازید خود را (با غسل کردن). و اگر هستید مریض
یا در سفر یا آمد یکی از شما را از غائط (قضای حاجت از خلا جای) یا تماس (جنسی)
کرده باشید زن را پس نیابید آب پس تیمم کنید خاک پاک را پس مسح کنید به روی های خود
و دست های خود از آن. نمی خواهد خدا که بسازد بر شما از سختی ولیکن می خواهد که
پاک سازد شما را و تمام کند نعمت خود را بر شما تا شود که شما سپاس گذاری کنید. (6)
وَ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَ مِيثَاقَهُ الَّذِي وَ اتَّقْتُمْ بِهِ - إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَ اطَّعْنَا صلى وَ اتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (7)

و یاد کنید نعمت خدا را بر شما و پیمان خدا را آنکه عهد بسته است با شما به آن پیمان چون
گفتید شنیدیم و فرمانبرداری کردیم؛ و بپرهیزد از (خشم) خدا. هر آئینه خدا است دانا به آنچه
در داخل سینه ها است. (7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ صلى وَ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ صلى أَلَّا تَعْدِلُوا ؕ
اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ صلى وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ (8)

ای آنانکه ایمان آورده اید! باشید مواظبت کننده گان برای خدا گواهی دهنده گان به عدالت؛ و نکند حمل شما را دشمنی قومی بر آنکه نکنید عدالت. عدالت کنید، عدالت کردن نزدیک تر است به پرهیزگاری؛ و بپرهیزید از (خشم) خدا. هر آئینه خدا است آگاه به آنچه که می کنید.

وَ عَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَ أَجْرٌ عَظِيمٌ (9)

و عده داده خدا آنان را که ایمان آورده اند و کردند کار های شائسته: برای ایشان آمرزش و مزدی بزرگی. (9)

وَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ (10)

و آنان که نامعتقد شدند و به دروغ نسبت کردند آیت های ما را ایشان اند باشندگان دوزخ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ اٰن يَبْسُطُوۡا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ اَيْدِيَهُمْ
عَنكُمْ صلى وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَ عَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (11)

ای آنانکه ایمان آورده اید! یاد کنید نعمت خدا را بر شما وقتیکه قصد کرد قومی آنکه دراز کنند به سوی شما دست های شان را پس باز داشت دست های شان را از شما؛ و بپرهیزید از (خشم) خدا. و بر خدا پس باید اعتماد کنند ایمان آورنده گان. (11)

وَ لَقَدْ اَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَ بَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِيًّا صلى وَ قَالَ اللَّهُ اِنِّي مَعَكُمْ صلى لَئِنْ
اَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَ ءَامَنْتُمْ بِرُسُلِي وَ عَزَّرْتُمُوهُمْ وَ اَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
لَّا تُكْفِرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَ لَادْخِلَنَّكُمْ جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ ؕ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ
ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ (12)

و البته به یقین گرفت خدا پیمان بنی اسرائیل را و تعیین کردیم ما از ایشان دوازده رهبر؛ و گفت خدا: هر آئینه من با شما هستم؛ البته اگر برپا کنید نماز را و دادید زکات را و ایمان آوردید به پیغمبران من و یاری کردید ایشان را و قرض دادید خدا را قرض نیک البته نابود سازم از شما گناهان شما را و البته در آورم شما را (در) بوستان هائی که می رود از زیر آن ها جوی ها. پس هرکه نامعتقد شد بعد از این از شما پس به یقین گم کرد راه راست را.

فَبِمَا نَفْسِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَهُمُ وَ جَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَسِيَةً صلى يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهَا وَ نَسُوا حَظًّا
مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ؕ وَ لَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَائِنَةٍ مِّنْهُمْ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْهُمْ صلى فَاعْفُ عَنْهُمْ وَ اصْفَحْ ؕ اِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (13)

پس به سبب شکستن ایشان پیمان ایشان را لعنت کردیم ایشان را و ساختیم قلب های ایشان را سخت؛ تغیر می دهند سخن را از جای های آن و فراموش کردند حصه از آنچه پند داده

شدند به آن. و قطع نمی شود (از تو) آمدن آگاهی بر خیانتی از ایشان مگر اندکی از ایشان؛ پس درگذر از ایشان و اعتنا نکن. هر آئینه خدا دوست دارد نیکو کاران را. (13)

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا - إِنَّا نَصْرِي - أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَ الْبُغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ سَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ (14)

و از آنان که گفتند: هر آئینه ما نصرائیم گرفتیم ما پیمان شان را پس فراموش کردند حصه از آنچه پند داده شدند به آن پس افگندیم در میان ایشان دشمنی و کینه تا روز قیامت. و زود خبر می دهد ایشان را خدا به آنچه که بودند می کردند. (14)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِّمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَ يَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَ كِتَابٌ مُبِينٌ (15)

ای اهل کتاب! به یقین آمد به شما پیغمبر ما بیان می کند برای شما بسیاری از آنچه که بودید پنهان می کردید از کتاب و درگذر می کند از بسیاری. به یقین آمد به شما از جانب خدا نوری و کتابی روشنی. (15)

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَ يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَ يَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (16)

رهنمائی می کند با آن خدا کسی را که جوئید خوشنودی او را به راه های نجات و بیرون می آورد ایشان را از تاریکی ها به سوی روشنی به اراده خود و رهنمائی می کند ایشان را به سوی راه راست. (16)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا - إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ - قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَ أُمَّهُ وَ مَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (17)

البته به یقین نامعتقد شدند آنانکه گفتند: هر آئینه خدا او است مسیح پسر مریم. بگو: پس چه کسی مالک می شود از خدا چیزی اگر (خدا) اراده کند آنکه هلاک کند مسیح پسر مریم و مادرش را و کسانی را که در زمین اند همه یکجا؟ و برای خدا است پادشاهی آسمان ها و زمین و آنچه در میان هر دو است. می آفریند آنچه می خواهد. و خدا است بر همه چیز توانا. (17)

وَ قَالَتِ الْيَهُودُ وَ النَّصْرِيُّ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَ أَحِبَّاءُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَعْزُبُ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا وَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ (18)

و گفتند یهود و نصارا: ما پسران خدا هستیم و دوستان او. بگو: پس چرا عذاب می کند شما را به سبب گناهان شما؟؛ بلکه شما انسانهایی هستید از جمله آنچه که آفریده. می آمرزد کسی را که می خواهد و عذاب می کند کسی را که می خواهد. و برای خدا است پادشاهی آسمان ها و زمین و آنچه در میان هر دو است؛ و به سوی او است برگشت. (18)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ الرَّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ ^{صلى} فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ^{صلى} وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (19)

ای اهل کتاب! به یقین آمد به شما پیغمبر ما بیان می کند برای شما در حالت انقطاع آمدن از پیغمبران تا نگوئید که نیامد به ما هیچ مزده دهنده ئی و نه هیچ بیم دهنده ئی؛ پس به یقین آمد به شما مزده دهنده ئی و بیم دهنده ئی. و خدا است بر همه چیز توانا. (19)

وَ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَاقَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَ جَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَ آتَاكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ (20)

و وقتی که گفت موسی برای قوم خود: ای قوم من! یاد کنید نعمت خدا را بر شما چون به وجود آورد در بین شما پیغمبران و ساخت شما را پادشاهان و داد شما را آنچه نداد هیچ یک از جهان ها را. (20)

يَاقَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَ لَا تَرْتَدُوا ^{صلى} عَلَىٰ- أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ (21)

ای قوم من: در آئید به زمین پاکی که مقرر ساخته است خدا برای شما و نشوید روگردان به سمت پشت خویش، پس بگردید زیان رسیده گان. (21)

قَالُوا يَمُوسَىٰ- إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَ إِنَّا لَن نَدْخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ (22)

گفتند: ای موسی! هر آئینه در آنجا گروه زور آور و قوی هیكل است و هر آئینه ما هرگز داخل نمی شویم آنجا تا آنکه بیرون آیند از آنجا پس اگر بیرون آیند از آنجا پس هر آئینه ما در آئیم. (22)

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَ عَلَى اللَّهِ فَتْوَىٰ ^{صلى} إِنَّ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (23)

گفت دو مرد از آنانکه می ترسیدند (از خدا)، انعام کرده بود خدا بر ایشان: در آئید بر ایشان از دروازه پس وقتی که در آمدید به دروازه پس هر آئینه شما باشید فیروزان. و بر خدا پس اعتماد کنید اگر هستید ایمان آورنده گان؟ (23)

قَالُوا يَمُوسَىٰ- إِنَّا لَن نَدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا ^{صلى} فَاذْهَبْ أَنْتَ وَ رَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ (24)

گفتند: ای موسی! هر آئینه ما هرگز داخل نمی شویم آنجا هیچ وقت تا زمانیکه ایشان در آنجا اند؛ پس برو تو و پروردگار تو پس جنگ کنید هر دو هر آئینه ما این جا نشسته گانیم. (24)

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَ أَخِي ^{صلى} فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَ بَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ (25)

گفت: پروردگار من! هر آئینه من ندارم اختیار مگر بر خود و برادرم؛ پس فرق کن میان ما و میان گروه سرکشان قصدی. (25)

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ. أَرْبَعِينَ سَنَةً. يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ. فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ (26)
گفت: پس هر آئینه آن حرام کرده شد بر ایشان، چهل سال، سرگردان می شوند در زمین. پس
مباش غمگین بر گروه سرکشان قصدی. (26)

وَ اٰتٰلُ عَلَيْهِمْ نَبَا اٰبْنٰى اٰدَمَ بِالْحَقِّ اِذْ قَرَّبَا قُرْبٰنًا فَتَقَبَّلَ مِنْ اٰحَدِهِمَا وَ لَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْاٰخَرِ قَالَ
لَاۤ اَقْبَلُكَ ۗ قَالَ اِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللّٰهُ مِنَ الْمُتَّقِيْنَ (27)

و بخوان بر ایشان خبر دو پسر آدم را به راستی چون قربانی کردند قربانی را پس پذیرفته
شد از یکی از ایشان و نشد پذیرفته از دیگری؛ گفت: البته بکشم ترا؛ گفت: جز این نیست که
می پذیرد خدا از پرهیزگاران. (27)

لَئِنْ بَسَطْتَ اِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِيْ مَا اَنَاۡ بِبَاسِطٍ يَدِيْۤ اِلَيْكَ لِاَقْتُلَكَ ۗ اِنِّيْٓ ~ اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ
(28)

البته اگر دراز کنی تو به سوی من دست خود را تا بکشی مرا نیستم من که دراز کنم دست
خود را به سوی تو تا بکشم ترا؛ هر آئینه من می ترسم از خدا پروردگار جهان ها. (28)
اِنِّيْٓ ~ اُرِيْدُ اَنْ تَتُوْا بِاٰثِمِيْ وَ اِثْمِكَ فَتَكُوْنُوْنَ مِنْ اَصْحٰبِ النَّارِ ۗ وَ ذٰلِكَ جَزَاُ الظّٰلِمِيْنَ (29)
هر آئینه من می خواهم آنکه برداری گناه مرا و گناه خود را پس باشی از باشنده گان دوزخ.
و این است سزای ستمگاران. (29)

فَطَوَّعَتْ لَهٗ نَفْسُهٗ قَتْلَ اَخِيْهِ فَفَتَلَهُ فَاصْبَحَ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ (30)
پس آهسته، آهسته آسان جلوه داد برای او نفس او کشتن برادرش را پس کشت او را پس شد
از زیان کاران. (30)

فَعَبَتَ اللّٰهُ غُرٰبًا يَّبْحَثُ فِي الْاَرْضِ لِیُرِيْهِ كَيْفَ یُوَارِي سَوْءَةَ اَخِيْهِ ۗ قَالَ یٰۤوَيْلَتٰی ~ اَعْجَزْتُ اَنْ
اَكُوْنَ مِثْلَ هٰذَا الْغُرَابِ فَاُوَارِي سَوْءَةَ اَخِيْ ۗ اَصْبَحَ مِنَ النَّٰدِمِيْنَ (31)
پس فرستاد خدا زاغی را، می شگافت در زمین تا نشان بدهدش چگونه بپوشاند جسد
برادرش را. گفت: ای وای بر من! آیا عاجز شدم من آنکه باشم مانند این زاغ پس بپوشانم
جسد برادر خود را؛ پس شد از پشیمانان. (31)

مِنْ اَجْلِ ذٰلِكَ كَتَبْنَا عَلٰی بَنِيْ ~ اِسْرٰٓئِیْلَ اَنَّهُۥ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ اَوْ فَسَادٍ فِي الْاَرْضِ فَكَانَمَّا
قَتَلَ النَّاسَ جَمِیْعًا وَ مَنْ اَحْيَاَهَا فَكَانَمَّا اَحْيَا النَّاسَ جَمِیْعًا ۗ وَ لَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنٰتِ ثُمَّ اِنْ
كٰثِرًا مِّنْهُمْ بَعْدَ ذٰلِكَ فِي الْاَرْضِ لَمُسْرِفُوْنَ (32)

به سبب این حکم کردیم بر بنی اسرائیل آنکه او کسی که کشت کسی را به غیر عوض کسی
یا فسادی در زمین پس مانند این است که کشته است مردم را همه یکجا و هر که نجات داد
کسی را پس مانند آن است که نجات داد مردم را همه یکجا. و البته به یقین آمد به ایشان
پیغمبران ما با نشانه های روشن باز هر آئینه بسیاری از ایشان اند بعد این در زمین البته از
اسراف کننده گان. (32)

أَمَّا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ، ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا ۗ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (33)

جز این نیست که سزای آنانکه جنگ می کنند با خدا و پیغمبر او و کوشش می کنند در زمین به فساد کردن آنکه کشته شوند یا به دار کشیده شوند یا بریده شود دست های ایشان و پا های ایشان از جانب مخالف یا تبعید شوند از سر زمین. این است برای ایشان رسوائی در دنیا؛ و برای ایشان است در آخرت عذابی بزرگی. (33)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْرَأُوا عَلَيْهِمْ ۖ فَاعْلَمُوا ۗ أَنْ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (34)

مگر آنانکه توبه کردند از پیش آنکه دست یابید بر ایشان؛ پس بدانید آنکه خدا است آمرزنده با رحم. (34)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَعُوا ۗ إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَ جَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (35)

ای آنانکه ایمان آورده اید: بپرهیزید از (خشم) خدا و طلب کنید به سوی او سبب نزدیکی و جهاد کنید در راه او تا شاید شما شوید رسته گاران. (35)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ ۚ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (36)

هرآئینه آنانکه نامعتقد شدند اگر آنکه باشد برای ایشان آنچه در زمین است همه یکجا و مانند آن همراه او تا بدهند فدیة به آن از عذاب روز قیامت نشود پذیرفته از ایشان؛ و برای ایشان است عذابی درد دهنده ئی. (36)

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ (37)

می خواهند آنکه بیرون شوند از دوزخ و نیستند ایشان بیرون شده گان از آن؛ و برای ایشان است عذابی دائمی. (37)

وَ السَّارِقُ وَ السَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا ۗ أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً ۖ بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (38)

و مرد دزد و زن دزد پس ببرید دست های ایشان را سزا به آنچه عمل کردند سزای نمونه ئی از جانب خدا. و خدا است غالب و نهایت هوشیار. (38)

فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ ۖ وَ أَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (39)

پس هرکه توبه کرد از بعد ستم خود و کار شائسته به عمل آورد پس هرآئینه خدا به رحمت باز می گردد بر وی. هرآئینه خدا است آمرزنده، با رحم. (39)

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ ۖ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (40)

آیا ندانسته ئی آنکه خدا برای او است پادشاهی آسمان ها و زمین می کند عذاب کسی را که می خواهد و می آمرزد برای کسی که می خواهد. و خدا است بر همه چیز توانا. (40)

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا **إِ-**ءَامَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَ لَمْ تُؤْمِنُ قُلُوبُهُمْ. وَ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا. سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُواكَ **صلى** يَحْرَفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ **صلى** يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا. وَ مَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا **أولى** إِنْكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ **صلى** وَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (41)

ای پیغمبر! نکند غمگین ترا آنانکه می کنند عجله در نامعتقدی از آنانکه گفتند: ایمان آوردیم به دهان های خویش و نیاورده است ایمان دل های شان و از آنانکه یهود شدند شنونده گانند برای سخن دروغ، شنونده گانند برای گروه دیگری که نیامده اند پیش تو؛ تغییر می دهند سخن را از بعد جای آن؛ می گویند اگر داده شدید این را پس بگیرد آن را و اگر داده نشدید آن را پس احتیاط کنید. و کسی را که اراده کند خدا آزمایش او را پس هرگز نه توانی برای او از خدا چیزی. آنها آنانند که نکرده است اراده خدا آنکه پاک سازد دل های ایشان را. برای ایشان در دنیا رسوائی است؛ و برای ایشان است در آخرت عذابی بزرگی. (41)

سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّخْتِ. فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ **صلى** وَ إِنْ تَعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا **صلى** وَ إِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ. إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ (42)

شنونده گانند برای سخن دروغ، بسیار خورنده گانند حرام را. پس اگر آمدند پیش تو پس داوری کن میان ایشان یا روی بگردان از ایشان؛ و اگر روی بگردانی از ایشان پس هرگز نرسانند زیان به تو چیزی؛ و اگر داوری کردی پس داوری کن میان ایشان به عدالت. هر آئینه خدا دوست می دارد عدالت کننده گان را. (42)

وَ كَيْفَ يُحْكُمُونَكَ وَ عِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ. وَ مَا أُولَىٰ **صلى** إِنْكَ بِالْمُؤْمِنِينَ (43)

و چگونه داور می سازند ترا و نزد ایشان است تورات؟ در آن امر خدا است باز بر می گردند از بعد این. و نیستند آنها ایمان آورنده گان. (43)

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَ نُورٌ. يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَ الرَّبَّانِيُّونَ وَ الْأَحْبَابُ بِمَا اسْتَحْفَظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَ كَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ. فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَ اخْشَوْنَ وَ لَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا. وَ مَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَىٰ **صلى** إِنْكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (44)

هر آئینه ما فرود فرستادیم تورات را در آن است هدایت و روشنی. حکم می کند به آن پیغمبران آنانکه تسلیم شدند به خدا، برای آنانکه یهود شدند و (حکم می کنند) خدا پرستان پرهیزگار و دانشمندان به آنچه حافظ آن گردانیده شده بودند از کتاب خدا و بودند بر آن گواهان. پس نترسید از مردم و بترسید از من و نخرید به آیت های من بهای اندکی. و کسی که نکرد حکم به آنچه فرو فرستاده است خدا پس آنها ایشانند نامعتقدان. (44)

وَ كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَ الْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَ الْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَ الْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَ السِّنَّ بِالسِّنِّ وَ الْجُرُوحَ قِصَاصٌ. فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ. وَ مَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَىٰ **صلى** إِنْكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (45)

و نوشتیم ما بر آنها در آن آنکه شخص به شخص و چشم به چشم و بینی به بینی و گوش به گوش و دندان به دندان و زخم ها جزای مساوی به مساوی است. پس کسی که کرد صدقه به آن پس این کفارت است برای او. و کسی که نکرد حکم به آنچه فرو فرستاده است خدا پس آنها ایشانند ستم گاران. (45)

وَ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آلِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَ آتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَ نُورٌ وَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَ هُدًى وَ مَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ (46)

و فرستادیم به دنبال راه و روش ایشان عیسی پسر مریم را تصدیق کننده آنچه میان دو دست او بود از تورات؛ و دادیم او را انجیل را در آن است هدایت و روشنی و تصدیق کننده آنچه میان دو دست او بود از تورات و هدایتی و پندی برای پرهیزگاران. (46)

وَ لِيُحْكَمَ أَهْلُ الْإِنْجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۚ وَ مَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (47)

و باید که حکم کنند اهل انجیل به آنچه فرو فرستاده خدا در آن. و هر که نکند حکم به آنچه فرو فرستاده خدا پس آنها ایشانند سرکشان قصدی. (47)

وَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَ مُهَيِّمًا عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۚ وَ لَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ۚ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَ مَنَاجِيًا ۚ وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ لَكِنْ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ ۖ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ۚ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (48)

و فرو فرستادیم به سوی تو کتاب را به راستی تصدیق کننده آنچه میان دو دست او بود از کتاب و نگهبان بر وی؛ پس حکم کن میان ایشان به آنچه فرود فرستاده است خدا؛ و نکن پیروی آرزو های ایشان را چون آمد به تو از حق. برای همه ساختیم از شما شریعتی و راهی روشنی. و اگر خواست خدا البته می ساخت شما را امت یگانه و لیکن تا بیازماید شما را در آنچه داد شما را؛ پس عجله کنید به نیکوکاری ها. به سوی خدا است برگشت شما همه یکجا پس خبر می دهد شما را به آنچه که بودید در آن اختلاف می کردید. (48)

وَ أَنْ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ لَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَ احْذَرُوا أَن يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ (49)

و آنکه داوری کن در میان ایشان به آنچه فرو فرستاده است خدا و نکن پیروی آرزو های ایشان را و احتیاط کن از ایشان آنکه منحرف کنند ترا از بعضی آنچه فرو فرستاده است خدا به سوی تو؛ پس اگر رو گردان شدند پس بدان که جز این نیست آنکه می خواهد خدا آنکه برساند ایشان را به بعضی گناهان ایشان. و هر آینه بسیاری از مردم اند البته سرکشان قصدی. (49)

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَ مَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ (50)

آیا پس حکم جاهلیت می خواهند؟ و کیست بهتر از خدا در حکم کردن برای قومی که یقین دارند. (50)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَ النَّصَرَىٰ - أَوْلِيَاءَ ۚ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَ مَنْ يَتَوَلَّهُمْ
مِّنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (51)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نگیرید یهود و نصارا را دوستان. بعضی از ایشان دوستان بعضی اند. و کسی که دوست گیرد ایشان را از شما پس هر آئینه او است از ایشان. هر آئینه خدا نمی کند رهنمائی گروه ستم گاران را. (51)

فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَحْشَىٰ - أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ ۚ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ
يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا فِي - أَنْفُسِهِمْ نَادِمِينَ (52)

پس می بینی آنان را که در دل های شان بیماری است می شتابند در آنها (دوستی یهود و نصارا) می گویند: می ترسیم آنکه برسد ما را دور زمان. پس شاید آنکه خدا بیاورد فتح یا امری از جانب خود پس بگردند بر آنچه پنهان داشتند در دل های خود پشیمانان. (52)

وَ يَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا - أَ هِيَ - أُولَآءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ ۖ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ (53)

و می گویند آنانکه ایمان آورده اند: آیا اینان هستند آنانکه قسم خوردند به خدا سخت ترین سوگند های ایشان که هر آئینه ایشان البته با شما هستند؟ نابود شد عمل های ایشان پس شدند زیان رسیده گان. (53)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَ يُحِبُّونَهُ ۖ أَذَلَّةٍ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ لَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَ اللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (54)

ای آنانکه ایمان آورده اید! هر که برگردد از شما از دین خود پس به زودی بیاورد خدا گروهی را که دوست می دارد ایشان را و (ایشان) دوست می دارند او را، متواضع بر مؤمنان، درشت خو بر نامعتقدان، جهاد می کنند در راه خدا و نمی ترسند از ملامت، ملامت کننده نی. این است بخشایش خدا می دهد آن را به کسی که می خواهد. و خدا است دارای بخشایش فراوان، دانا. (54)

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ ۚ وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَ يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ هُمْ رَاكِعُونَ
(55)

جز این نیست که دوست شما است خدا و پیغمبر او و آنانکه ایمان آورده اند، آنانکه برپا می دارند نماز را و می دهند زکات را و ایشان اند رکوع کننده گان. (55)

وَ مَنْ يَتَوَلَّ اللَّهُ وَ رَسُولَهُ ۚ وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْعَالِيُونَ (56)

و هر که دوست می گیرد خدا را و پیغمبر او را و آنان را که ایمان آورده اند پس هر آئینه

حزب خدا ایشانند پیروزان. (56)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُورًا وَ لَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَ الْكُفَّارَ أَوْلِيَاءَ ۚ وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ (57)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نگیرید آنان را که گرفتند دین شما را مسخره و بازی از آنانکه داده شده اند کتاب را از پیش شما و نامعتقدان را دوستان. و بیرهزید از (خشم) خدا اگر هستید ایمان آورنده گان؟ (57)

وَ إِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُورًا وَ لَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ (58)

و وقتی که صدا کردید به سوی نماز گرفتند آن را مسخره و بازی. این به سبب آن است که ایشانند گروهی که نمی فهمند. (58)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَتَّقُمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَ مَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَ مَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلُ وَ أَنْ
أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ (59)

بگو: ای اهل کتاب! آیا انتقام می گیرید از ما مگر آنکه ایمان آورده ایم ما به خدا و آنچه فرود فرستاده شده است به سوی ما و آنچه فرود فرستاده شده است از پیش و آنکه بسیاری شما سرکشان قصدی هستید؟ (59)

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَن لَعَنَهُ اللَّهُ وَ غَضِبَ عَلَيْهِ وَ جَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَ
الْخَنَازِيرَ وَ عِبَدَ الطَّاغُوتِ ۚ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَ أَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ (60)

بگو: آیا خبر دهم شما را به بدتر از این، جزا دادن از جانب خدا. کسی که لعنت کرد او را خدا و خشم گرفت بر وی و ساخت از ایشان بوزینه گان و خوکان و پرستید معبود باطل را. آنها بدتر اند از نگاه منزلت و مقام و گمراه تر از راه راست. (60)

وَ إِذَا جَاءَوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَ قَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَ هُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ۚ وَ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ
(61)

و چون آمدند پیش شما گفتند: ایمان آوردیم و به یقین در آمدند به نامعتقدی و ایشان به یقین بیرون رفتند به نامعتقدی. و خدا دانایتر است به آنچه که بودند پنهان می کنند. (61)

وَ تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ أَكْلِهِمُ السُّحْتِ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
(62)

و می بینی بسیاری از ایشان را که عجله می کنند در گناه و تعدی و خوردن ایشان مال حرام را. البته بد است آنچه که بودند می کنند. (62)

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَ الْأَخْبَارُ عَنِ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَ أَكْلِهِمُ السُّحْتِ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ (63)

چرا نمی کنند منع ایشان را خدا پرستان و دانشمندان از سخنان ایشان گناه را و خوردن ایشان مال حرام را. البته بد است آنچه که بودند می کردند. (63)

وَ قَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَ لُعِنُوا بِمَا قَالُوا ۚ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ ۚ

وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۗ وَ أَفْقِينَا بَيْنَهُمُ الْعِدَاوَةَ وَ الْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۗ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ ۗ وَ يَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا ۗ وَ اللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ (64)

و گفتند یهودیان: دست خدا بسته است. بسته باد دست های ایشان و لعنت کرده شدند به سبب آنچه گفتند. بلکه دو دست او باز است خرچ می کند طوری که می خواهد. و البته بیفزاید بسیاری از ایشان را آنچه فرود فرستاده شده به سوی تو از جانب پروردگار تو نافرمانی و نامعتقدی. و افگندیم در میان ایشان دشمنی و کینه ورزی تا روز قیامت. هرگاه که بر می فرزند آتشی برای جنگ، خاموش می سازد آن را خدا. و می کوشند در زمین فساد کردن را. و خدا نمی دارد دوست مفسدان را. (64)

وَ لَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَ اتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ لَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ (65)

و اگر آنکه اهل کتاب ایمان آوردند و پرهیزگاری کردند البته پوشانیدیم از ایشان گناهان ایشان را و البته در می آوردیم ایشان را به بوستان های نعمت. (65)

وَ لَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَ الْإِنْجِيلَ وَ مَا أَنْزَلْنَا إِلَيْهِمْ مِّنْ رَبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ ۗ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ۖ وَ كَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءٌ مَّا يَعْمَلُونَ (66)

و اگر آنکه ایشان برپا می کردند تورات را و انجیل را و آنچه فرود فرستاده شده است به سوی ایشان از جانب پروردگار ایشان البته می خوردند از بالای ایشان و از زیر پای های ایشان. از ایشان گروهی است میانه رو؛ و بسیاری از ایشان بد است آنچه که می کنند. (66)

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ ۚ وَ إِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ ۗ وَ اللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (67)

ای پیغمبر! برسان آنچه فرود فرستاده شده است به سوی تو از جانب پروردگار تو؛ و اگر نکردی پس نرسانده باشی پیغام خدا را. و خدا نگاه می دارد ترا از مردم. هر آئینه خدا نمی کند رهنمائی گروه نامعتقدان را. (67)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُتِمُّوا التَّوْرَةَ وَ الْإِنْجِيلَ وَ مَا أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ مِّنْ رَبِّكُمْ ۚ وَ لِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَ كُفْرًا ۚ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ (68)

بگو: ای اهل کتاب! نیستید بر چیزی تا آنکه برپا کنید تورات را و انجیل را و آنچه فرود فرستاده شده است به سوی شما از جانب پروردگار شما. و البته بیفزاید بسیاری از ایشان را آنچه فرود فرستاده شده است به سوی تو از جانب پروردگار تو نافرمانی و نامعتقدی؛ پس نخور غم بر گروه نامعتقدان. (68)

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ الَّذِينَ هَادُوا وَ الصَّابِئُونَ وَ النَّصَارَىٰ مِنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ عَمِلُوا صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ يَحْزَنُونَ (69)

هر آئینه آنانکه ایمان آوردند و آنانکه یهود شدند و صابئون و نصارا کسی که ایمان آورد به

خدا و روز آخر و کرد کار شائسته پس نیست ترس بر ایشان و نه ایشان غمگین می شوند.
(69)

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ رُسُلًا قُلْنَا كَلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَ فَرِيقًا يَقْتُلُونَ (70)

البته به یقین گرفتیم عهد بنی اسرائیل را و فرستادیم به سوی ایشان پیغمبرانی؛ هر وقت که آمد به ایشان پیغمبری به آنچه نمی باشد به آرزو های نفس ایشان گروهی را به دروغ نسبت کردند و گروهی را می کشند. (70)

وَ حَسِبُوا أَنَّهُ لَا تَكُونُ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَ صَمُّوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَ صَمُّوا كَثِيرٌ مِّنْهُمْ وَ اللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ (71)

و پنداشتند آنکه نباشد آزمایشی پس کور شدند و کر شدند پس باز گشت به رحمت خدا بر ایشان باز هم کور شدند و کر شدند بسیاری از ایشان. و خدا است بینا به آنچه که می کنند.
(71)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَ قَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَ رَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَ مَا وَدَّ النَّارُ مِثْلَ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أُنصَارٍ (72)

البته به یقین نامعتقد شدند آنانکه گفتند: هر آئینه خدا او است مسیح پسر مریم؛ و گفت مسیح: ای بنی اسرائیل! بپرستید خدا را پروردگار من و پروردگار شما؛ هر آئینه او آنکه شرک می آورد به خدا پس به یقین حرام کرده است خدا بر او بهشت را و جایگاه او دوزخ است؛ و نیست برای ستم گاران از یاری دهنده گانی. (72)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَ مَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ وَ إِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (73)

البته به یقین نامعتقد شدند آنانکه گفتند: هر آئینه خدا سوم سه کس است، و نیست هیچ معبودی مگر معبود یگانه. و اگر بر نگردند از آنچه که می گویند البته می رسد آنان را که نامعتقد شدند از ایشان عذابی درد دهنده ئی. (73)

أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَ يَسْتَغْفِرُونَهُ ۗ وَ اللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (74)

آیا پس نمی کنند رجوع به توبه به سوی خدا و نمی طلبند آمرزش از او؟ و خدا است آمرزنده، با رحم. (74)

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَ أُمُّهُ صِدِّيقَةٌ ۗ كَأَنَّا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ أَنْظِرْ كَيْفَ نَبِّئُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (75)

نیست مسیح پسر مریم مگر پیغمبری، به یقین گذشته است از پیش او پیغمبران و مادر او راستکار بود؛ بودند هر دو می خوردند غذا. ببین چگونه بیان می کنیم برای ایشان نشانه ها

را باز ببین چگونه برگردانده می شوند. (75)

قُلْ أَعْبُدُونِ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَ لَا نَفْعًا وَ اللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (76)

بگو آیا عبادت می کنید از غیر خدا چیزی را که ندارد توانائی برای شما ضرری و نه نفعی؟ و خدا او است شنوا، دانا. (76)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَ لَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَ ضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ (77)

بگو: ای اهل کتاب! نکنید مبالغه در دین خود به ناحق و نکنید پیروی خواهش های نفس گروهی را که به یقین گمراه شدند از پیش و گمراه کردند بسیاری را و گمراه شدند از راه راست. (77)

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَ كَانُوا يَعْتَدُونَ (78)

لعنت کرده شدند آنانکه نامعتقد شدند از بنی اسرائیل بر زبان داود و عیسی پسر مریم. این به سبب آن است که نافرمانی کردند و بودند از حد می گذشتند. (78)

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ (79)

بودند نمی کردند منع یکدیگر را از بدی که می کردند آن را. البته بد چیزی است آنچه که بودند می کردند. (79)

تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَ فِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ (80)

می بینی بسیاری از ایشان را می گیرند دوستان آنان را که نامعتقد شدند. البته بد است آنچه پیش فرستاده است برای ایشان نفس های ایشان آنکه خشم گرفت خدا بر ایشان و در عذاب ایشان اند همیشه باشندگان. (80)

وَ لَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ النَّبِيِّ وَ مَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوا أَوْلِيَاءَ وَ لَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ (81)

و اگر بودند ایمان می آوردند به خدا و پیغمبر و آنچه فرود فرستاده شد به سوی او نمی گرفتند نامعتقدان را دوستان ولیکن بسیاری از ایشان سرکشان قصدی اند. (81)

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا وَ لَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرَىٰ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَسِيْبِينَ وَ رُهْبَانًا وَ أَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ (82)

البته بیابایی شدید ترین مردم در دشمنی برای آنانکه ایمان آوردند یهود را و آنانکه شرک ورزیدند؛ و البته بیابایی نزدیک ترین ایشان (مردم) در دوستی برای آنانکه ایمان آوردند آنان را که گفتند: هر آینه ما نصارییم. این به سبب آن است که بعضی از ایشان کشیشان و گوشه نشینانند و آنکه ایشان نمی کنند تکبر. (82)

و إِذَا سَمِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ ^{صلى} يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَأَمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ (83)

و وقتی که شنیدند آنچه فرود فرستاده شده است به سوی پیغمبر ببینی چشم های ایشان را لبریز می شود از اشک به سبب آنچه شناختند از حق؛ می گویند: پروردگار ما! ایمان آوردیم پس بنویس ما را با گواهان. (83)

وَ مَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ مَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَ نَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ (84)

و چیست برای ما که نیاوریم ایمان به خدا و آنچه آمد ما را از حق و امید داریم آنکه در آورد ما را پروردگار ما همراه گروه صالحان. (84)

فَأَنْذَبَهُمْ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ وَ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ (85)

پس پاداش داد ایشان را خدا به سبب آنچه گفتند بوستان هائی که می رود از زیر آنها جوی ها همیشه باشندگان در آنجا. و این است اجر نیکوکاران. (85)

وَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ (86)

و آنانکه نامعتقد شدند و به دروغ نسبت کردند آیت های ما را ایشانند اهل دوزخ. (86)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَ لَا تَعْتَدُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (87)

ای آنانکه ایمان آورده اید نکند حرام چیز های پاکیزه را آنچه حلال ساخته است خدا برای شما و نگذرید از حد. هر آئینه خدا ندارد دوست از حد گذرنده گان را. (87)

وَ كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلٰلًا طَيِّبًا ۗ وَ اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي ۖ أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ (88)

و بخورید از آنچه روزی داده است شما را خدا حلال پاکیزه. و بپرهیزید از (خشم) خدا آنکه شما به او ایمان آورده اید. (88)

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي ۖ أَيْمَانِكُمْ وَ لَٰكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ ۖ فَكَفَرْتُمْ ۖ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفْرَةٌ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَ أَحْضَرُوا ۖ أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (89)

نمی گیرد شما را خدا به بی اراده گی در سوگند های شما ولیکن می گیرد شما را به آنچه عهد کردید شما از سوگند ها؛ پس کفاره سوگند عهد کرده شده غذا دادن ده فقیر است از میانه آنچه می خورانید اهل خود را یا لباس پوشانیدن ایشان یا آزاد کردن برده ئی؛ پس هر که نیابد پس روزه داشتن سه روز. این است کفاره سوگند های شما وقتی که سوگند خوردید. و نگاه دارید سوگند های خود را. این چنین روشن می سازد خدا برای شما آیت های خود را تا بُوَد که شما شکر گذاری کنید. (89)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۖ إِنَّمَا الْخَمْرُ وَ الْمَيْسِرُ وَ الْأَنْصَابُ وَ الْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ

فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (90)

ای آنانکه ایمان آورده اید! جز این نیست که شراب و قمار و نشان های بت ها و تیر های فال، پلیدی از کردار شیطان اند پس دوری جوئید از آنها تا بود که رسته گار شوید. (90)

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ صلى فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ (91)

جز این نیست که می خواهد شیطان آنکه واقع شود میان شما دشمنی و نفرت با شراب و قمار و باز دارد شما را از یاد خدا و از نماز؛ پس آیا شما هستید دست کشیده گان؟ (91)

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا ۚ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوهُ صلى إِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ (92)

و فرمانبرداری کنید خدا را و فرمانبرداری کنید پیغمبر را و احتیاط کنید. پس اگر رو گردانیدید پس بدانید که جز این نیست که بر پیغمبر ما رسانیدن پیغام روشن است. (92)

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا صلى إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا صلى وَأَحْسَنُوا صلى وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (93)

نیست بر آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته گناهی در آنچه خوردند (و نوشیدند) و قتیکه پرهیزگاری کردند و ایمان آوردند و کردند کار های شائسته باز پرهیزگاری کردند و ایمان آوردند باز پرهیزگاری کردند و نیکوکاری کردند. و خدا دوست می دارد نیکو کاران را. (93)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيُبَلِّغَنَّكُمْ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصِّدْقِ تَنَالَهُ ۚ أَيَّدِكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ ۚ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ (94)

ای آنانکه ایمان آورده اید! البته می آرماید شما را خدا به چیزی از شکار برسد به آن دست های شما و نیزه های شما تا روشن سازد خدا کسی را که می ترسد از او در پنهان. پس هرکه تجاوز کرد بعد این پس برای او است عذابی درد دهنده ئی. (94)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَ أَنْتُمْ حُرْمٌ ۚ وَمَن قَتَلَهُ مِنكُم مُّتَعَمَّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدِيًّا بَلِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّرَهُ طَعَامًا مَّسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِ صلى عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ ۚ وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمِ اللَّهُ مِنْهُ صلى وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ (95)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نکشید شکار را و هستید شما در حالت احرام. و کسی که کشت آن را از شما به قصد پس جزا مانند آنچه که او را کشت از انعام است حکم بکند به او دو نفر عادل از شما، قربانی رسیده به کعبه یا کفاره غذا دادن فقیران یا برابر این روزه داشتن تا بچشد جزای کردار خود را. عفو کرد خدا از آنچه که گذشت. و هرکه برگشت پس انتقام گیرد خدا از او. و خدا است غالب، صاحب انتقام. (95)

أَجَلٌ لَّكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَ طَعَامُهُ ۚ مَتَاعًا لَّكُمْ وَ لِلسَّيَّارَةِ صلى وَ حُرْمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا صلى وَ

اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي - إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (96)

حلال کرده شده برای شما شکار بحر و خوردن آن منفعتی برای شما و برای مسافری؛ و حرام کرده شده بر شما شکار خشکه تا وقتیکه شما در حالت احرام هستید. و پرهیزید از (خشم) خدا آنکه به سوی او جمع کرده می شوید. (96)

جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَ الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَ الْهَدْيَ وَ الْقُلْيَ - إِلَيْهِ ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوا - أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ وَ أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (97)

ساخت خدا کعبه را، بیت الحرام را سبب انتظام برای مردم و ماه حرام را و قربانی را و قربانی گردن بند دار را. این (بیان) برای آن است تا بدانید آنکه خدا می داند آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است و آنکه خدا است به همه چیز دانا. (97)

اعْلَمُوا - أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَ أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (98)

بدانید آنکه خدا است سخت در عذاب کردن و آنکه خدا است آمرزنده، با رحم. (98)

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ - وَ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَ مَا تَكْتُمُونَ (99)

نیست بر پیغمبر مگر رسانیدن پیغام. و خدا می داند آنچه آشکار می کنید و آنچه پنهان می کنید. (99)

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَ الطَّيِّبُ وَ لَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ - فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (100)

بگو: نیست برابر ناپاک و پاک و اگر چه به شگفت آورد ترا فراوانی ناپاک. پس پرهیزید از (خشم) خدا ای صاحبان خرد! تا بود که شما رسته گار شوید. (100)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَن شَيْءٍ إِنْ تَبَدَّلَ لَكُمْ تَسْوُكُمْ وَ إِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنزَلُ الْقُرْآنُ تَبَدَّلَ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا - وَ اللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ (101)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نکنید سؤال از آن چیزها که اگر آشکار کرده شود برای شما غمگین کند شما را و اگر سؤال کنید از آن ها وقتیکه فرود فرستاده می شود قرآن آشکار کرده شود برای شما، عفو کرد خدا از آن سوالات. و خداست آمرزنده، برده بار. (101)

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ (102)

به یقین پرسیده بودند از آن چیز ها گروهی از پیش شما باز گشتند به آن ها نامعتقدان. (102)

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَ لَا سَائِبَةٍ وَ لَا وَصِيلَةٍ وَ لَا حَامٍ - وَ لَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ - وَ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ (103)

نساخته است خدا از بحیره و نه سائبه و نه وصیله و نه حام ولیکن آنانکه نامعتقد شدند می بندند بر خدا دروغ؛ و بسیاری ایشان نمی فهمند. (103)

وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَ إِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانِ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَ لَا يَهْتَدُونَ (104)

و وقتی که گفته شد برای ایشان: بیایید به سوی آنچه فرود فرستاده است خدا و به سوی پیغمبر، گفتند: بس است ما را آنچه یافتیم بر آن پدران خود را. اگر چه بودند پدران ایشان نمی دانستند چیزی را و نه رهنمائی می شدند؟ (104)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسِكُمْ ۗ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ ۗ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (105)

ای آنانکه ایمان آورده اید! بر شما است نفس های شما؛ نمی رساند ضرر شما را کسی که گمراه شد وقتی که شما راه یاب شدید. به سوی خدا است باز گشت شما همه یکجا پس خبر می دهد شما را به آنچه که بودید شما می کردید. (105)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمْ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ أَوْ أُخْرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ ۗ تَحْسِبُونَهُمَا مِّنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيفْئِسْمَانَ بِاللَّهِ إِنْ اَرْتَبْتُمْ لَا نَسْتَرِي بِهِ ۗ تَمَنَّا وَ لَوْ كَانِ ذَا قُرْبَىٰ ۗ وَ لَا تَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَثِمِينَ (106)

ای آنانکه ایمان آورده اید! گواهی میان شما وقتی که فرا رسد یکی از شما را مرگ در وقت وصیت دو نفر اند از صاحبان عدالت از شما یا دیگران دو از غیر شما اگر هستید شما در سفر در زمین پس رسید شما را مصیبت مرگ. نگاه دارید ایشان را از بعد نماز پس قسم بخورند به خدا اگر شک داشتید نمی خرنند به آن سوگند بهائی و اگر چه باشد صاحب قرابت و نمی پوشیم گواهی خدا هر آئینه ما آن وقت از جمله گناه گاران باشیم. (106)

فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰ ۖ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَآخِرَانِ يُقِيمَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلِيَانِ فَيَقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهِدْتَنَّا أَحَقُّ مِنْ شَهِدَتَيْهِمَا وَ مَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ (107)

پس اگر اطلاع حاصل شد بر آنکه این دو گواه مرتکب گناهی شدند پس دو کس دیگر بایستند به جای آن دو از آنانکه برحق تر اند برایشان دو گواه پیشین پس این دو قسم بخورند به خدا که البته گواهی ما درست تر است از گواهی آن دو و نکردیم ما تجاوز از حد هر آئینه ما آن وقت از جمله ستم گاران باشیم. (107)

ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ ۖ أَلَّا يُاتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُونَ ۗ أَلَّا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ أَيْمَانِهِمْ ۗ وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَ اسْمِعُوا ۗ وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ (108)

این مناسب تر است آنکه بیاورند گواهی را بر طریق گواهی یا بترسند آنکه رد شود سوگند ها بعد سوگند های ایشان. و بیرهزید از (خشم) خدا و بشنوید. و خدا نمی کند رهنمائی گروه سرکشان قصدی را. (108)

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ ۗ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا ۗ بِشَيْءٍ إِنَّا كُنَّا نَعْتَدُ بِكَ أَنْتَ عَلَمُ الْغُيُوبِ (109)

روزی که جمع میکند خدا پیغمبران را پس می گوید: چه جواب داده شد شما را؟! گفتند:

نیست هیچ دانش برای ما؛ هر آینه تو، توئی نهایت داننده امور پنهانی. (109)

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَ عَلَيَّ وَ الدَّتِكَ إِذْ اَبَدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَ كَهْلًا صلى وَ إِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ التَّوْرَةَ وَ الْإِنْجِيلَ صلى وَ إِذْ تَخَلَّقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي صلى وَ تُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَ الْأَبْرَصَ بِإِذْنِي صلى وَ إِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي صلى وَ إِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ (110)

و وقتی که گفت خدا: یا عیسی پسر مریم! یاد کن نعمت مرا بر تو و بر مادر تو و وقتی که قوت دادم ترا با روح القدس سخن می گفتی با مردم در گهواره و در حالت میان سالی؛ و وقتی که آموختم ترا کتاب را و هوشیاری را و تورات را و انجیل را؛ و وقتی که می ساختی از گل مانند شکل پرنده به اجازه من پس می دمیدی در آن پس می شد پرنده ئی به اجازه من؛ و شفا می دادی کور مادر زاد را و مبتلای مریضی پیسی را به اجازه من؛ و وقتی که بیرون می آوردی مرده گان را به اجازه من؛ و وقتی که باز داشتم بنی اسرائیل را از تو و وقتی که آمدی به ایشان با علایم روشن پس گفتند آنانکه نامعتقد شدند از ایشان: نیست این مگر جادوی آشکار. (110)

وَ إِذْ أُوحِيَتْ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَ بِرَسُولِي قَالُوا ءَامَنَّا وَ اَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ (111)

و وقتی که الهام فرستادم به سوی حواریان که ایمان آورید به من و به پیغمبر من گفتند: ایمان آوردیم و گواه باش به آنکه ما مسلمانانیم. (111)

إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِّنَ السَّمَاءِ صلى قَالَ أَتَقْوَأُ اللَّهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (112)

و وقتی که گفتند حواریان: یا عیسی پسر مریم! آیا می تواند پروردگار تو آنکه فرو فرستد بر ما دستر خوانی از آسمان؟ گفت: بپر هیزید از (خشم) خدا اگر هستید شما ایمان آورنده گان؟ (112)

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَ تَطْمِئِنَّ قُلُوبُنَا وَ نَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَ نَكُونُ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ (113)

گفتند: می خواهیم که بخوریم از آن دستر خوان و آرامش گیرد قلب های ما و بدانیم آنکه به یقین راست گفتی با ما و باشیم بر آن از گواهان. (113)

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِّنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوْلِيَانَا وَ آخِرِنَا وَ آيَةً مِّنكَ صلى وَ ارزُقْنَا وَ أَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ (114)

گفت عیسی پسر مریم: خدا یا، پروردگار ما! فرود آور بر ما دسترخوانی از آسمان باشد برای ما عیدی، برای اول ما و آخر ما و معجزه ئی از جانب تو؛ و روزی ده ما را و تو بهترین روزی دهنده گانی. (114)

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزَّلُهَا عَلَيْكُمْ صلى فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي ~ أَعَذُّبُهُ عَذَابًا لَّا أَعَذُّبُهُ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ

(115)

گفت خدا: هر آئینه من فرو می فرستم آن را بر شما؛ پس هر که نامعتقد شد بعد از این از شما پس هر آئینه من عذاب کنم او را عذابی که عذاب نکرده باشم هیچ یک از جهان ها را.

(115)

وَ إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَ أُمَّيَ الْإِهْيَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ صلى قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَ لَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ (116)

و وقتیکه گفت خدا: یا عیسی پسر مریم! آیا تو گفתי برای مردم که بگیرید مرا و مادرم را دو معبود به غیر خدا؟ گفت: منزه ئی تو نیست برای من آنکه بگویم آنچه نیست برای من به آن حق. اگر گفته بوده باشم این را پس به یقین تو دانسته ئی آن را. می دانی آنچه در نفس من است و نمی دانم من آنچه در نفس تست. هر آئینه تو، توئی نهایت داننده امور پنهانی.

(116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَ رَبَّكُمْ وَ كُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ صلى فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَ أَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ (117)

نه گفته ام برای ایشان مگر آنچه فرمان دادی مرا به آن که بپرستید خدا را پروردگار من و پروردگار شما. و بودم بر ایشان گواه وقتیکه بودم در میان ایشان. پس وقتیکه برگرفتی مرا بودی تو مراقب بر ایشان. و توئی بر همه چیز گواه. (117)

إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبْدَاكَ صلى وَ إِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (118)

اگر عذاب کنی ایشان را پس هر آئینه ایشان بنده گان تو اند؛ و اگر بیامرزی برای ایشان پس هر آئینه تو، توئی غالب، نهایت هوشیار. (118)

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمٌ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَ رَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (119)

گفت خدا: این روزی است که می رساند نفع راست گویان را راستی ایشان. برای ایشان است بوستان هائی که می رود از زیر آن ها جوی ها همیشه باشند گان در آن ها همیشه خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند ایشان از خدا. این است رسته گاری بزرگ.

(119)

بِاللَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا فِيهِنَّ وَ هُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (120)

برای خدا است پادشاهی آسمان ها و زمین و آنچه در آن ها است. و او است بر همه چیز توانا. (120)

